

TRI

21 dní pred pohrebom

Rachel zachytila môj pohľad a kývla hlavou smerom k výťahu. Na stole mi zvonil telefón, zdvihla som ruku s rozťahnutými vystretými prstami, aby som jej naznačila, nech mi dá päť minút.

„Tu Imogen. Ako vám pomôžem?“

Zložila som z očí okuliare a vzala do ruky pero. Nieкто tam bol, počula som ho aj napriek neprerušovanému tichu. Tá mlčanlivosť ma dráždila. Posunula som sa na stoličke a sledovala, ako telefón odratúva sekundy. Počula som iba ťuk-ťuk-ťuk od stola naproti, Claire nechtami ťukala do klávesnice.

„Haló?“ ozvala som sa neisto a váhavo.

„Neopováz sa viac vkročiť do môjho domu,“ vyštekol hlas.

„Phillip?“ Oprela som sa. „Na chvíľu...“

„Ak mi chceš niečo povedať, použi telefón. Ako každý normálny človek.“

„Pokúšala som sa ti dovolať. Nedostal si moje správy?“

„Nezišlo ti na um, že možno nemám čas?“ sekal slová.

„Ale áno, lenže...“

„Zavolám ti, keď budem mať chuť.“

„Prepáč, ja...“ Len čo mi z pier vykĺzlo to slovo vyjadrujúce ospravedlnenie, želala som si, aby som ho mohla vziať späť.

Pracovala som v otvorenej kancelárii, kde sa všetci tvárili, akože si nevšímajú rozhovory tých druhých. Stačilo však trošilinka zvýšiť hlas alebo ho stíšiť, čosi šepnúť a uši túžiacie po klebetách sa nastražili. Vlci zavetrili korisť. Oči natočené do smeru, ktorý

diktovali uši, videli moje poníženie podľa červených flakov na mojich líkach. Hovorila som pokojne.

„Iba som chcela... chcela som...“

V Phillipovej prítomnosti som nebola schopná vyjadriť sa. Vždy bol pripravený rozpitvávať moje chyby, smiať sa z každého môjho zaváhania, zadrhnutia, mala som problém formulovať súvislé vety.

„... trochu posúriť tie papierovačky. Išla som okolo, myslela som si, že by mohlo vec urýchliť, keď ti tie papiere odovzdám. Už si sa na ne pozrel?“

Čakala som na odpoveď, ktorá neprichádzala. Ticho na druhej strane hustlo.

„Phillip? Čo myslíš, mohol by si ich podpísať a doručiť právnikovi do konca týždňa?“

Stále nič.

Sedela som na kraji stoličky a dívala sa na displej telefónu. Ukazoval dátum a čas. Nič iné. Hovor sa skončil.

Priložila som prístroj znova k uchu, pritisla ho tak silno, až mi zadná časť náušnice išla prepichnúť kožu na krku. Na druhej strane kancelárie sa zrazu ozval smiech. Claire sediaca oproti mne zdvihla oči a zatskala.

„Dobre,“ povedala som do hluchého telefónu. „To by bolo skvelé. Ďakujem.“

Claire po mne šibla pohľadom a ja som vyvrátila oči dohora. *Manželia, čo ti budem vravieť!*

Narátala som do troch.

„Nebud' smiešny. Nemusíš sa ospravedlňovať. Nie. Naozaj, nepoužila by som slovo *hlupák*.“

Rátanie do štyroch.

„Si ohromne láskavý. Prestaň už, cítim sa trápne.“

Raz. Dva.

„Aj ty. Opatruj sa. Čau.“

Položila som telefón, nasadila si na oči okuliare a do zoznamu vecí, ktoré musím vybaviť, som pridala ďalšiu poznámku, takže obsahoval:

1. Rodičovské združenie – zavolať do školy.
2. Peniaze pre paniu, čo sa stará o Alistaira.
3. Predložiť zoznam výdavkov.
4. Prepísať poznámky zo stretnutia.
5. Zabiť Phillipa tak, aby pri tom čo najviac trpel.

Trvalo mi neprimerane dlho, kým som sa upokojila. Claire odmietla moju ponuku, že jej niečo prinesiem. Zamávala plastovou škatulkou s doma pripraveným šalátom.

Vyviezla som sa výtahom do kaviarne na najvyššom poschodí. Okná siahali od dlážky až po strop a zhromaždeniu vyznávačov kofeínu, ktorých aróma kávy priťahovala ako riadenú strelu teplo, núkali výhľad na kancelárske budovy a pochôdzne plošiny. Všetkých nás prilákala neodolateľná vôňa predpoludňajších mafinov. Na papierových pohároch *‘to go’* boli čiernym perom napísané mená.

Rachel mi zamávala, keď ma zbadala, hoci takmer dvojmetrová plavovláska so slnečnými okuliarmi na hlave vystupujúca z výtahu sa nedala prehliadnúť. Nemali sme rovnaké záľuby a nepohybovali sme sa ani v rovnakých kruhoch. Ja som sa vlastne nepohybovala v nijakých kruhoch. Behala som z domu do práce a z práce zasa späť domov. Naše cesty by sa nikdy neskrižili, nebyť jednej vianočnej ožieračky. Ona bola tá opitá, ja som jej pridržiavala vlasy.

Bola odo mňa mladšia, celý týždeň žila iba v očakávaní víkendú a zaryto tvrdila, že sa nikdy nevydá. Peniaze míňala na samoopaľovacie spreje, manikúry a Jägerbomby, zatiaľ čo ja som kupovala školské uniformy, toaletný papier a mliečne koktaily. Aj tak však ako jediná vedela, ako sa ku mne Phillip správa.

Nemala som veľa priateľov. Phillip mi ich výslovne nezakázal, ale sťažil mi kontakt s ľuďmi a vždy našiel dôvod, prečo by som nemala nikoho pozývať domov. Väčšina žien, s ktorými som sa stretávala, boli manželky jeho kamarátov. Nemohla som sa im zdôveriť, veď čo ak by sa čokoľvek donieslo Phillipovi?

Rachel bola ako čerstvý vánok. S tým, ako sa ku mne Phillip správa, som jej prvýkrát zverila, keď mala pod čapicou. Vtedy som si mohla byť istá, že zabudne. Lenže Rachel patrila k tým opilcom, ktorí síce načisto zabudnú chodiť, no pamätajú si každé slovko, čo im kto pošepne. S Phillipom sa nikdy nestretla, takže ju nezaslepil svojím šarmom. Odcestoval na golfový víkend, inak by som nemala šancu ísť na žúr. Alistaira postrážila mama a ja som si bez Phillipa vyrazila prvýkrát za päť rokov.

Rachel ma v pondelok v kancelárii vyhľadala, pozvala ma na obed, vraj ako prejav vďaky za to, že som sa o ňu postarala. V skutočnosti mi chcela dohovoriť, aby som od Phillipa odišla. Bolo to zvláštne priateľstvo, no bola som zaň vďačná. Mesiace na mňa naliehala, aby som ho opustila, a potom, keď ma nechal on, zorganizovala pre mňa žúr.

„Predpokladala som, že ako vždy,“ povedala Rachel a potisla pred mňa kávu.

„Čo? Už robia Merlot?“

Zasmiala sa raz, nahlas, no znelo to skôr ako šteknutie, nie ako smiech.

„Takže,“ pokračovala. „Dočítala som sa...“

„Pomaly!“

„Je to v poriadku, boli tam obrázky. V tom článku sa písalo, že koniec manželstva – aj takého posraného ako to vaše – je veľká vec. Je tak? Chcela si ho síce ukončiť, no aj tak to potrebuješ svojím spôsobom stráviť. A je úplne prirodzené, že sa hneváš. Musíš to zo seba dostať.“

„Je to už jeden a pol roka...“

„Áno, a ty si sa ešte stále nikam nepohla. Musíš do niečoho vraziť. A poriadne tvrdo. Takže si myslím, že by sme sa mali dať na box.“

„Rachel!“

„Nie, počúvaj! Je to len pre ženy. Volá sa to Rum Bum alebo tak nejako. Čo ty na to?“

CUKOR a BIČ

JO JAKEMAN

Z anglického originálu *Sticks and Stones*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Harvill Secker v Londýne v roku 2018, preložila Eva Budjačová

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2019 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 1944

Jazyková redaktorka Katarína Vilhanová

Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Návrh obálky Tereza Kráľová/štúdio Visualist

Grafická úprava a sadzba Tereza Kráľová/štúdio Visualist

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

1. slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
e-shop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

Ljndeni